

El Dret a decidir i l'Església

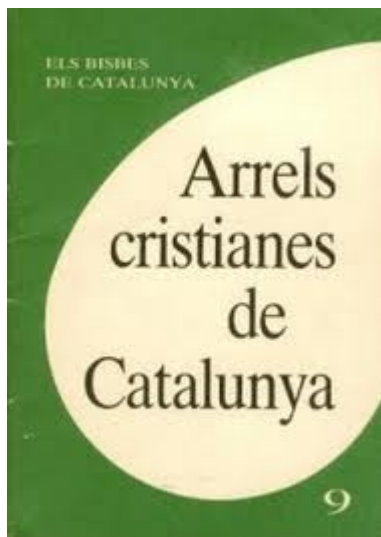
Dc, 31/07/2013 per Carles Armengol

[Vent de cara](#)

Una de les **virtuts del moviment sobiranista català és la seva radicalitat democràtica**. El debat, previ al de la independència, sobre el Dret a decidir pot semblar a alguns un “marejar la perdiu”, una manca de claredat en la proposta o una prudència sospitosa de manca de convicció. Però, a desgrat dels impacients –entre els que hi ha dies que m’hi compto–, cal dir que és un clar encert estratègic.

Davant del col·lapse jurídic provocat per la sentència sobre l'Estatut d'Autonomia, dictada pel cada cop més desprestigiad Tribunal Constitucional, contra la voluntat popular expressada per àmplies majories en els parlaments català i espanyol i en referèndum pel poble de Catalunya, **la resposta és la radicalitat democràtica del Dret a decidir**.

La reivindicació d'aquesta resposta política, plenament democràtica, a l'atzucac jurídic **està arraconant clarament a aquells que negant aquest dret, directament o de fet amb exigències estrambòtiques, es situen en l'immobilisme o en la resposta autoritària -per alguns àdhuc violenta-** per mantenir una pretesa legalitat jurídica que no té ja legitimitat política ni democràtica.

Així, doncs, aquest primer combat sobiranista per al dret a decidir s'està guanyant a força d'apel·lar senzillament a la democràcia. Partidaris o no de la independència estan posats a prova en les seves conviccions democràtiques i les opcions es van decantant. Des d'aquesta lectura cal entendre les passes que molts estan donant des de posicions contraries a la independència, o no definides en aquest supòsit, vers l'acceptació i la defensa del Dret a decidir. Alguns nomes i alguns gestos són prou significatius, com el de l'històric socialista gironí Joaquim Nadal, per citar-ne només un dels darrers.

L'Església a Catalunya no ha de prendre partit per la independència, una opció política entre altres, totes elles plenament legítimes des d'un punt de vista moral, però no es pot dir el mateix respecte el Dret a decidir. **La forma pacífica i democràtica de resoldre les qüestions polítiques forma part del nucli central dels ensenyaments socials de l'Església. No es pot vacil·lar en aquesta qüestió.** Si la democràcia es qüestionada, si els drets són conculcats, la resposta de l'Església només pot ser una, més enllà de les adscripcions pàtries dels cristians.

Es pot dubtar sobre la necessitat o l'oportunitat de que els bisbes de Catalunya o altres estaments eclesials es pronunciïn en aquest moment a favor del Dret a decidir, però l'atzucac institucional i econòmic del país és una evidència i la necessitat de superar-lo és cada cop més acuitant. **Els goigs i les esperances del poble de Catalunya són també els de l'Església que hi peregrina.** Potser cal ja alguna paraula per recordar-ho en aquestes hores.